

„МАЙЧИНО ЩАСТИЕ“.

Заедно съ настоящата двойна книжка изпращаме до абонатитѣ обѣщаната голѣма картина „Майчино Щастие“, отъ бѣлѣжития нѣмски художникъ Конрадъ Гробъ, поради това считаме за умѣстно да дадемъ едно кратко описание на тая пълна съ прѣлестъ картина.

Една египетска винетка, издълбана върху стѣната на една погребална зала въ Коурмахъ, близо до Тива, изображава Мутъ, божествената майка, прѣгърщаща нежно своя синъ Рамзесъ II, комуто тя отправя слѣднитѣ думи: „О, сине мой, който ме обичашъ, азъ съмъ твоята майка, азъ се люблювамъ на твоитѣ прѣлести, тебе азъ

това щастие, което не прилича на никое друго, тая тѣй безкористна и сжщеврѣменно тѣй нѣжна любовъ! Не е ли тя едно отъ най-чиститѣ чувства, бихме рекли, даже — най-чистото, най-свободното отъ всѣка егоистична подкладка, което може да прояви човѣшката душа?

И една отъ крайно интимнитѣ и съвсѣмъ самороднитѣ прояви на това нѣжно чувство е схваналъ художникътъ Гробъ единъ день, когато излѣзълъ на полето да дири нѣкой сюжетъ. Сцената, която се е прѣдставила прѣдъ очитѣ му, е събудила, безъ съмнѣние, неговитѣ сладки

спомени отъ дѣтинството му, и струната на синовната любовъ е започнала внезапно да трепти въ неговата душа. Върху единъ покритъ съ мжхъ камъкъ, близо до единъ полски ручей, прокаранъ прѣзъ улея на единъ дѣнеръ, е седнала грациозната селенка. На коленѣтѣ ѝ почива малкото кърмаче, което тя дои, а въ това врѣме, по-голѣмото, мило русокосо момченце, на четири или петъ години, стѣпило на единъ камъкъ, хвърляласкаво своитѣ малки ржчички окола шията на майка си и търси да я

кърмимъ съ млѣкото си!“ Вижда се отъ туй, че сцената, която ни прѣдставя Гробъ, не е нова. Тия покѣртителни думи на египетската богиня не сж ли послужили като легенда за произведението на мюнхенския художникъ и не съдържатъ ли тѣ въ себе си цѣлата негова интимна мисль?

Майчино щастие! Сюжетъ почти баналенъ, прѣмногo повтарянъ (изгърканъ), а между туй винаги новъ, винаги изобиленъ съ вълнуващи простори върху хората съ чувствително сърдце. Ахъ! Майчината любовъ, отъ кждѣ се ражда

цѣлуне. Майката, цѣла засмѣна, обѣрща къмъ него своето миловидно лице и отговаря на неговитѣ милувки. Това е твърдѣ грациозно, твърдѣ интимно, но тукъ нѣма нищо вѣнъ отъ онова, което е на всички извѣстно. Картината на Гроба се отличава само по мѣстото, въ което се извършва сцената и особения начинъ, по който тя се е прѣдставила на художника. Ала какъ хубаво е прѣдалъ той тая лудешка цѣлувка на дѣтето, тоя погледъ на обичъ и щастие върху лицето на майката, тая майчина усмивка, която не прилича на никоя друга!